

Jesu Kristi Åbenbaring - Nummer Fem

Esajas Fyrre: Trøst, ja trøst

Jeff Pippenger

2023-10-25

I de første sytten vers af Esajas fyrre placeres de hundrede og fireogfyrre tusinde profetisk ved afslutningen af tre og en halv dag, hvor de havde ligget døde på gaderne, mens verden frydede sig. Alle profeterne stemmer overens med hinanden, og de profetiske begivenheder, de fremstiller, er altid i samklang med de øvrige profeter, for Gud er ikke forvirringens ophavsmand.

Og profeternes ånder er profeterne underlagt. For Gud er ikke uordens Gud, men fredens Gud, som i alle de helliges menigheder. 1 Korintherbrev 14,32-33.

Talsmanden, som Jesus lovede at sende i sit fravær, blev indlagt i de allerførste ord i det allerførste vers i de seksogtyve kapitler, der udgør Esajas' afsluttende profetiske fremstilling. „Trøst, trøst mit folk, siger jeres Gud.“ Reglen om første omtale understreger, at de følgende seksogtyve kapitler skal forstås med henblik på den fuldkomne og endelige opfyldelse af Talsmandens komme.

Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden Talsmand, for at han må blive hos jer til evig tid. ... Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alle de ting, som jeg har sagt jer. Johannes 14,16.26.

Midnatsråbet i milleritternes historie gentages i de hundrede og fireogfyrre tusinds historie.

„Der er en verden, som ligger i ondskab, i bedrag og vildfarelse, i selve dødens skygge,—sovende, sovende. Hvem føler sjælekval for at vække dem? Hvilken røst kan nå dem? Mit sind blev ført frem til fremtiden, når signalet vil blive givet. ‘Se, Brudgommen kommer; gå ham i møde.’ Men nogle vil have udsat at skaffe den olie, som skal fylde deres lamper på ny, og for sent vil de opdage, at karakteren, som olien repræsenterer, ikke kan overføres.“ Review and Herald, 11. februar 1896.

Spørgsmålet stilles: „hvilken røst kan“ „vække“ dem, som „sover“? Den „røst“, der vækker dem i Esajas, kapitel fyrre, er den „røst“, der „råber“ i „ørkenen“.

Tal trøstende til Jerusalem, og råb til hende, at hendes strid er fuldendt, at hendes misgerning er tilgivet; thi hun har modtaget dobbelt af Herrens hånd for alle sine synder. En røst af ham, som „råber“ i ørkenen Esajas 40:2, 3.

Budskabet om Midnatsråbet er også budskabet om den sildige regn.

„I lægger Herrens komme alt for langt ud i fremtiden. Jeg så, at den sildige regn kom lige så [pludseligt som] midnatsråbet og med ti gange så stor kraft.“ Spalding and Magan, 5.

Et af de mange symboler, der findes i Guds Ord, og som repræsenterer senregnsbudskabet, er det symbol, der kendes ved en fordobling af ord eller vendinger. Fordoblingen af ord eller vendinger er et symbol på Midnatsråbet, eller senregnsbudskabet i de sidste dage. Symbolikken i den dobbelte

„trøst, trøst“ placerer indledningen til Esajas kapitel fyrre i ventetiden, når det budskab, der fremstilles som Midnatsråbet i lignelsen om de ti jomfruer, skal erkendes og derpå forkyndes. På den tid sender Kristus Trøsteren for at vække de sovende jomfruer, som profetisk fremstilles som sovende, og i nogle profetiske afsnit som sovende dødens søvn. Det første vers i Esajas fyrre er profetisk placeret tre og en halv symbolske dage „efter“ skuffelsen den 18. juli 2020, for det er da, Trøsteren sendes for at vække dem, som sover. Tre og en halv dag er et symbol på en ørken, og det er dér, „røsten“ begynder at „råde“.

Åbenbaringen elleve, Ezekiel syvogtredive, Matthæus femogtyve og milleritternes historie (sammen med de samme vejmærker i milleritternes historie, som forekommer i enhver reformbevægelse) forenes om at identificere en »specifik proces« til opvækkelsen af de sovende jomfruer. Processen begynder med, at jomfruerne falder i søvn ved skuffelsen. Tiden med tøven, som begyndte ved skuffelsen, bliver til sidst erkendt som tøvetiden. Den sidste del af tøvetiden er udviklingen af Midnatsråbets budskab. Når budskabet er etableret, forkyndes det derefter, indtil det når sit klimaks, dommen.

Budbringeren, der i Esajas fremstilles som „røsten“, spurgte, hvad det budskab var, som skulle forkyndes. Han fik at vide i symbolsk sprog at frembære Islams budskab. Islams profetiske budskab kan ikke adskilles fra den snart kommende søndagslov, for Islam er en basunmagt, og de syv basuner i Åbenbaringen repræsenterer Guds dom over de magter, som vedtager søndagslove. Disse magter var det hedenske Rom i 321, et symbol på dragen; det pavelige Rom i 538, et symbol på dyret; og den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, et symbol på den falske profet.

I forbindelse med identifikation af, hvad det budskab var, som den „røst“, der havde råbt i ørkenen, skulle forkynde, stod løftet om, at Guds ord aldrig slår fejl. Det „løfte og den forsikring“, at Guds ord aldrig slår fejl, findes i den samme profetiske sammenhæng, som i Habakkuk kapitel to, vers tre, er udtrykt således: „ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det; for det skal visselig komme, det vil ikke udeblive.“ Islams budskab vil aldrig slå fejl; det skal visselig komme. Det sidste vers i Esajas kapitel fyrre henvender sig til dem, der venter på synet i Habakkuk.

Men de, som bier på Herren, skal få ny styrke; de skal løfte sig med vinger som ørne; de skal løbe og ikke blive trætte; og de skal vandre og ikke segne. Esajas 40:31.

De syv tordners „skjulte historie“, som nu bliver åbenbaret, identificerer tre vejmærker, der begynder og ender med en skuffelse. I denne symbolske historie er der tre vejmærker, adskilt af to tidsperioder. En skuffelse indleder ventetiden. Ventetiden fører til det korrigerede budskab og forudsigelsen om Midnatsråbet. Midnatsråbets budskab indleder en periode, hvor Midnatsråbets budskab forkyndes, og som fører til en anden skuffelse, der fremstilles som dom. Disse tre trin, adskilt af to tidsperioder, repræsenterer Alfa og Omega, sådan som det er skabt i det hebraiske ord „sandhed“.

I Ezekiel syvogtredive repræsenterer Ezekiel også »røsten« i Esajas fyrre. Røsten i Esajas fyrre spørger: »Hvad skal jeg råbe?« »Røsten« i Ezekiel syvogtredive, vers syv, profeterede da, »således som« han »var blevet befalet«.

Så profeterede jeg, som jeg var blevet befalet; og mens jeg profeterede, lød der en lyd, og se, en rysten, og benene fjøedes sammen, hvert ben til sit ben. Og da jeg så til, se, da kom senerne og kødet på dem, og huden dækkede dem ovenover; men der var ikke ånde i dem. Ezekiel 37:7, 8.

Ezebiels første profeti bragte knoglerne og kødet sammen, men de var endnu ikke levende. „Så“ profeterede Ezekiel, „som han“ for anden gang „blev befalet“. Den anden profeti bragte legemerne til live. De to profetier er forbilledliggjort ved Adams skabelse.

Og Gud Herren dannede mennesket af jordens støv og blæste livsånde i hans næsebor; og mennesket blev en levende sjæl. 1 Mosebog 2,7.

Den tottrinsproces, hvorved de døde, tørre ben bringes til live, omtales første gang i skabelsen af Adam og understreger således, at Guds profetiske Ord også er Hans skabende kraft. Gud «formede» først Adam, og Ezekiels første profeti bragte benene og legemerne sammen; derpå «indblæste [Gud] livsånde i hans næse, og mennesket blev en levende sjæl».

Ezekiels anden profeti var rettet „til vinden“, ikke til benene, for han fik befaling om at „sige til vinden“: „Kom fra de fire vinde, du åndepust, og blæs på disse dræbte, så de må leve.“ Ezekiels anden profeti, som bringer de døde legemer til live som en mægtig hær, var ikke rettet mod de døde legemer, men mod vinden. Det var en befaling til vinden om at blæse på legemerne. Første gang ordet „åndedræt“ nævnes i Guds Ord, er ved Adams skabelse, og dér defineres det som livsånde, og det, som bringer liv ind i de døde legemer, kommer fra de fire vinde.

„Englene holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og fare hen over hele jordens overflade, mens den fører ødelæggelse og død i sit spor.”

„Skal vi sove på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi måtte have Guds Ånd og ånde i vore menigheder indblæst i Hans folk, så de kunne stå på deres fødder og leve.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

De to spørgsmål her er: skal vi sove, og skal vi være døde? ...to betegnelser for den samme profetiske tilstand. Budskabet om de fire vinde, som holdes tilbage af engle, er det budskab, som får Guds ånde til at fare ind i de døde og får dem til at rejse sig og leve. Budskabet om de fire vinde er budskabet om Islams vrede hest. Budskabet om de fire vinde i Johannes' Åbenbaring er beseglingsbudskabet. Beseglingsbudskabet i Åbenbaringen kapitel 7, vers 1 til 3, er det budskab, som identificerer, at de fire vinde holdes tilbage, indtil Guds tjenere er beseglet.

Og derefter så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde tilbage, for at vinden ikke skulle blæse over jorden, ej heller over havet eller over noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra øst med den levende Guds segl; og han råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet, idet han sagde: Gør ikke skade på jorden, ej heller på havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander. Åbenbaringen 7:1–3.

Ezekiels anden profeti var rettet til vinden, og det liv, som vinden meddelte legemerne, kom fra budskabet om de fire vinde. I vers otte til ti i Ezekiel syvogtredive er de ord, der fremtræder enten

som „vind“ eller „åndedræt“, det samme hebraiske ord i hver forekomst. Gud indblæste Adam livets ånde, og i Ezekiel er livets ånde budskabet om de hundrede og fireogfyrre tusinds besegling, som kommer fra de fire vinde. Dette budskab meddeler Guds skabende kraft til de legemer, som ved det første budskab er blevet ført sammen i dødens dal. Budskabet om de fire vinde er budskabet om islam, der bringer dom over De Forenede Stater for søndagslovens skyld. Det er midnatsråbets budskab.

De syv tordners skjulte historie begynder med en skuffelse, som indleder tøvetiden. I Åbenbaringen 11, da de to profeter blev dræbt den 18. juli 2020, begyndte tøvetiden. Ezekiel var blandt de døde, da Herren spurgte Ezekiel, om de to vidner, som lå døde på gaden, kunne leve.

Herrens hånd kom over mig, og han førte mig ud i Herrens Ånd og satte mig ned midt i dalen, som var fuld af ben. Og han lod mig gå omkring dem til alle sider; og se, der var overmåde mange i den åbne dal, og se, de var meget tørre. Og han sagde til mig: Menneskesøn, kan disse ben blive levende? Og jeg svarede: Ak, Herre Gud, du ved det. Ezekiel 37:1–3.

I vers syv, da Ezekiel fremfører den første af de to profetier, var budskabet ganske enkelt: »I tørre ben, hør Herrens ord.« Johannes skriver i Åbenbaringen: »salige er de, som hører profetiens ord i denne bog.« Ezekiel fremstiller de døde, tørre ben, som er salige, som dem, der hører Ezekiels befaling om at høre Herrens ord, og Hans ord er sandhed. I Ezekiels andet kapitel beskrives erfaringen hos dem, der hører Guds ord.

Og han sagde til mig: Menneskesøn, stå på dine fødder, og jeg vil tale til dig. Og Ånden kom ind i mig, da han talte til mig, og rejste mig op på mine fødder, så jeg hørte ham, som talte til mig. Ezekiel 2:1, 2.

I Åbenbaringen kapitel elleve, når de døde legemer hører Herrens Ord, farer Trøsteren ind i dem, og de kommer til at stå på deres fødder. Det er Trøsteren, som sætter dem på deres fødder.

Og efter tre og en halv dag kom livets Ånd fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt på dem, som så dem. Åbenbaringen 11:11.

De dodes opstandelse er første trin i en proces i to trin, som løfter dem op af deres grave for at blive det banner, der rejses ved dommen over søndagsloven. Når de står op i kapitel elleve, kommer „stor frygt“ over dem, som ser dem.

Og han skal drage forbi til sin fæstning af frygt, og hans fyrster skal ræddes for banneret, siger Herren, hvis ild er i Zion, og hvis ovn er i Jerusalem. Esajas 31,9.

Midnatsråbets budskab i milleritternes historie var den anden del af den anden engels budskab. Den anden engels budskab frembragte en adskillelse af milleritterne fra de kirker, som da blev identificeret som Babylons døtre, og de trofaste blev kaldt ud for at komme og stille sig sammen med milleritterne. Ved dette budskab blev der dannet et 'legeme' af troende, og derpå var det andet trin Midnatsråbets budskab, som sluttede sig til og gav kraft til det andet budskab. Milleritterne blev da en mægtig hær, som førte budskabet hen over landet som en flodbølge. Denne todelte proces er de to røster i Åbenbaringen atten, og den er den identiske proces som opstandelsen af de døde, tørre ben i Ezekiel, der blev dræbt på gaden i Åbenbaringen elleve.

„Engle blev udsendt for at bistå den mægtige engel fra himmelen, og jeg hørte røster, som syntes at lyde overalt: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager; thi hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger. Dette budskab syntes at være et tillæg til det tredje budskab og forenede sig med det, ligesom midnatsråbet sluttede sig til den anden engels budskab i 1844.“ *Spiritual Gifts*, bind 1, 195, 196.

Det første vejmærke i de syv tordners skjulte historie er skuffelsen, som indleder ventetiden. Ventetiden er et tidsrum, som fremstilles som tre og en halv dag, hvilket er et symbol på ørkenen. Ved afslutningen af de fyrre års vandring i ørkenen førte Josva en mægtig hær ind i det forjættede land. Ved afslutningen af de tre og en halv dag føres Ezekiel til dødens dal og får befaling om at byde de døde legemer at ”høre Herrens ord.” Ezekiel er en ”røst”, der råber i ørkenen. Befalingen om at høre Herrens ord bringer legemsdelene sammen, men de er endnu ikke levende, de er endnu ikke en hær, de er endnu ikke besejlede. Det ”Herrens ord”, som udtales af Ezekiel i kapitel to, identificerer, at når Trøsteren kommer, står Guds folk op, samtidig med at de hører Herrens ord. Kristus lovede, at Han ville sende Trøsteren tre og en halv dag efter, at de var blevet myrdet på gaden.

Når de først står oprejst, vil legemerne, »som endnu ikke er levende«, få en anden profeti. »Røsten af én, der råber i ørkenen« i Esajas, spørger, hvad den profeti er, som han skal råbe? Det »budskab«, som både Ezekiel og »røsten« i Esajas fyrre får befaling om at frembære, er Islams budskab. Når denne profeti fremføres, kommer »Adam« til live som en mægtig hær. De levende to vidner forkynnder derpå budskabet om Islams dom over De Forenede Stater på grund af vedtagelsen af den snart kommende søndagslov. Søndagslovens dom er det tredje vejmærke i de syv tordners skjulte historie. Når den opfyldes, løftes hæren op som et banner til himlen og fremstilles i Åbenbaringen fjorten.

„Jeg har haft en erfaring i den første, den anden og den tredje engels budskaber. Englene fremstilles som flyvende midt på himlen og forkyndende for verden et advarselsbudskab, som har direkte betydning for de mennesker, der lever i de sidste dage af denne jords historie. Ingen hører disse engles røst, for de er et symbol, som fremstiller Guds folk, der arbejder i samklang med himmelens univers. Mænd og kvinder, oplyst af Guds Ånd og helliggjort ved sandheden, forkynnder de tre budskaber i deres rette orden.“ *Selected Messages*, bind 2, 387.

Det banner, som løftes op, er den tredje engel, som flyver midt igennem himlen og advarer menneskeheden mod at antage dyrets mærke. Den mægtige hær fortsætter med at frembære dette budskab for verden, indtil Mikael rejser sig, og menneskets nådetid afsluttes.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.

Og ved midnat lød der et råb: Se, brudgommen kommer; gå ham i møde. Matthæus 25,6.